

Arrest

nr. 324 287 van 28 maart 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VANDECASTEELE
Noordstraat 7
8570 HARELBEKE

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 maart 2025.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VANDECASTEELE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten.

Op 2 januari 2025 dient verzoekster een verzoek om internationale bescherming in.

Op 29 januari 2025 wordt verzoekster gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 6 februari 2025 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. X van 27 februari 2025 werd vernietigd.

Op 6 maart 2025 neemt de commissaris-generaal opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en een sjjiitische Arabische moslima te zijn, afkomstig uit Basra, Zuid-Irak. U woonde samen met uw ouders, broer Mu. (O.V. 10.XXX.XXX), broer H. en uw zus Z.. U liep school tot het zesde middelbaar maar kon dit niet afwerken daar u Irak diende te verlaten. Uw vader leefde al jaren in onmin met zijn broer M. omwille van een erfeniskwestie rond de woning waar u met uw gezin woonde. Dit dispuut zou al gaande zijn van voor uw geboorte. Er zouden geregeld spanningen en discussies geweest zijn maar deze werden uiteindelijk altijd weer bijgelegd. De laatste 3 à 4 jaar werden de problemen heviger en de laatste maanden van 2024 liep het helemaal uit de hand waarbij uw oom herhaaldelijk poogde uw vader fysiek aan te vallen en meermaals doodsb bedreigingen uitte ten aanzien van uw vader en diens gezin. Op 5 oktober 2024 zou u rond 13u door uw broer Mu. op school zijn opgehaald. Hij deelde u mee dat uw oom M. uw ouders, broer H. en zus Z. had gedood en nu ook op zoek was naar jullie om jullie te doden. Uw broer bracht u onder bij een vriend van hem en zijn gezin. Jullie bleven daar 5 dagen en in die periode regelde uw broer jullie vertrek. Op 10 oktober 2024 verliet u, met uw broer Mu., Irak op legale manier via de luchthaven van Bagdad. Jullie reisden naar Turkije waar jullie een tweetal maanden verbleven. Op een gegeven moment liet Mu. u weten dat hij telefoon had gekregen vanuit Irak met de boodschap dat uw oom naar jullie had gevraagd en wist dat jullie in Turkije verbleven. Jullie besloten Turkije te verlaten. Uw broer kocht valse Griekse documenten, i.c. Griekse verblijfsvergunning en Grieks reisdocument voor erkende vluchtelingen, en jullie reisden per vliegtuig naar België op 29 december 2024. Jullie werden bij aankomst direct aangehouden daar werd vastgesteld dat jullie reisdocumenten vals waren. Jullie werden overgebracht naar het transitcentrum ‘Caricole’ en jullie verzochten op 2 januari 2025 om internationale bescherming. Jullie legden geen documenten voor bij jullie verzoek.

Uw broer maakte na het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een kopie van zijn Iraakse nationale kaart alsook een kopie van uw Iraakse nationale kaart over.

Tijdens het onderhoud voor het CGVS maakte uw broer nog kopieën van de overlijdensaktes op naam van uw vader, uw moeder en uw zus Z. over. Via mail, d.d. 31 januari 2025, werden dezelfde documenten nogmaals overgemaakt alsook werd een kopie van de overlijdensakte op naam van H. overgemaakt.

Op 18 februari 2025 werd een kopie van uw administratief dossier overgemaakt aan uw raadsman.

B. Motivering

U werd op 29 januari 2025 opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud in het kader van een versnelde procedure. Het feit dat u waarschijnlijk te kwader trouw een identiteits- of reisdocument dat uw identiteit of nationaliteit had kunnen bewijzen, hebt vernietigd of u ervan hebt ontdaan, was tot dan toe een vaststaand feit en rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast op de behandeling van uw verzoek tijdens deze fase van de procedure.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures en 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Dient voorts te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals voorzien in de vluchtelingenconventie, nog een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Om redenen die hieronder duidelijk zullen worden uiteengezet moet immers worden opgemerkt dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde asielrelaas en vluchtmotieven.

Moet allereerst worden opgemerkt dat u uw identiteit noch uw reisweg heeft aangetoond.

Zo moet allereerst worden vastgesteld dat u uw identiteit noch uw reisweg heeft aangetoond aan de hand van enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs. U reisde het land binnen op 29 december 2024 met een vervalste Griekse reispas voor erkende vluchtelingen en een vervalste Griekse verblijfsvergunning, beiden op naam van Hu.A., Iraakse nationaliteit, geboren op 7 februari 2004 te Bagdad. U reisde met documenten die niet uw echte gegevens bevatten, zoals later bleek uit uw verklaringen afgelegd in het

kader van uw verzoek om internationale bescherming. Uw broer regelde alles (zie interview DVZ vraag 1 en vraag 32).

U verklaarde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming T.A.S.S.E.F., van Irakese nationaliteit, geboren op 16 maart 2005 te Basra, te zijn (zie bijlage 25 + interview DVZ vraag 1 en 2 en CGVS p. 3). U had in Irak wel een identiteitskaart maar u weet niet waar deze nu is. Mogelijks ligt deze nog thuis in Basra. U had tevens een paspoort, maar dit werd door uw broer verscheurd in het vliegtuig (zie CGVS p. 9 en 10).

Dat u niet zou weten waar uw nationale kaart is, is weinig ernstig. U was de dag dat u voor de laatste keer thuis was immers op school. U dook vervolgens direct onder en keerde niet meer terug naar huis. Voor zover u weet ligt uw nationale kaart nog thuis in Basra, zo beweerde u (zie CGVS p. 9). Dit is weinig aannemelijk en strookt bovendien niet met wat uw broer verklaarde. Uit wat uw broer verklaarde lieten jullie de identiteitskaarten achter bij zijn vriend waar jullie onderdoken. Hij beweerde verder dat zijn vriend nog langsging in jullie woning nadat uw familie zou zijn gedood om jullie paspoorten op te halen. Nergens haalde hij aan dat ook jullie nationale kaarten nog thuis lagen (zie CGVS Mu., p. 17 en 18). Dit doet ten zeerste vermoeden dat u dus uw nationale kaart dan ook wel degelijk bij u had wanneer u de laatste keer uw huis verliet. Dat u en uw broer elkaar tegenspreken over waar de nationale kaarten nu zijn, is niet ernstig en doet vermoeden dat jullie deze kaarten dan ook om een of andere reden achterhouden. Dat uw broer na het interview bij de DVZ alsook voor het CGVS een kopie van uw (alsook zijn) nationale kaart via mail overmaakte, kan hier geen ander licht op werpen. Een kopie is immers makkelijk via allerhande knip-en plakwerk te manipuleren en de authenticiteit kan op geen enkele manier worden nagegaan. Blijkt daarenboven uit de beschikbare informatie dat in Irak alle stukken makkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden, waardoor hun bewijswaarde sowieso quasi nihil is.

Dat u bovendien bij uw aankomst en nadat u door de politie bij uw binnenkomst werd aangehouden en verhoord, weigerde te antwoorden op de u gestelde vragen en geen enkele informatie wilde verschaffen, komt uw geloofwaardigheid ook niet ten goede. U had immers toen de mogelijkheid om op dat moment uw, naar u thans beweert, ware identiteit weer te geven. Wanneer u dan uiteindelijk wel besloot te praten, beweerde u in eerste instantie dan ook weer een Palestijnse te zijn (zie 'rapport de frontière', d.d. 29 december 2024 in uw administratief dossier). U herhaalde meermaals dat u van niets weet en dat uw broer u had gezegd wat u moest zeggen (zie CGVS p. 12). Het mag duidelijk zijn dat dit geen afbreuk doet aan voorgaande. Bovendien kan uit het feit dat u en uw broer duidelijk afspraken wat te zeggen ingeval van een controle duidelijk jullie intentie om de autoriteiten te misleiden, worden afgeleid.

Enig ander tastbaar en overtuigend begin van bewijs ter staving van uw identiteit legde u niet voor. Dat u geen mogelijkheid heeft alsnog een dergelijk bewijs voor te leggen, toont u evenmin aan. Uw broer verklaarde dat hij de originele identiteitskaarten achterliet bij zijn vriend A. in Irak (zie supra). Hij zou hem opdracht gegeven hebben de kaarten weg te gooien daar jullie deze toch niet meer nodig hebben (zie CGVS Mu. p. 17). Het hoeft geen betoog dat dit maar moeilijk kan worden aangenomen. Immers, dat u zonder enige garantie over hoe de reis door Europa zou verlopen en zonder zekerheid te hebben over het verkrijgen van een verblijfsvergunning in een ander land dan jullie land van herkomst, direct zou beslissen dat de identiteitskaarten mogen vernield worden 'omdat deze toch niet meer nodig zijn', is, zeker gezien uw broer later ook jullie paspoorten zou vernietigd hebben (zie infra), niet ernstig. Dat er aldus geen mogelijkheid zou zijn om de originele nationale kaart alsnog te verkrijgen en voor te leggen, wordt niet aangenomen.

Zoals hoger aangehaalde legde u ook uw paspoort niet voor. Uw broer verscheurde dit in het vliegtuig. U weet niet waarom (zie interview DVZ vraag 25 en CGVS p. 10). Deze uitleg is dermate stereotiep dat dit niet wordt aangenomen door het CGVS. In navolging van wat hierboven werd aangehaald kan ook hier worden opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat jullie / uw broer zonder enige garantie aangaande de uitkomst van jullie reis naar Europa jullie originele Iraakse identiteitsstukken zomaar zou hebben vernietigd.

Het paspoort is nochtans van essentieel belang temeer daar dit document niet alleen informatie aangaande iemand identiteit doch ook aangaande de uitreis, reisbewegingen, eventuele verblijven elders en eventuele verblijfsvergunningen ginds, bevat. Kan hier bijkomend nog worden opgemerkt dat u tijdens het onderhoud bij de politie, d.d. 29 december 2024, na uw binnenkomst in België en aanhouding omdat u met valse documenten reisde, uiteindelijk verklaarde dat u naar Nederland en Frankrijk kwam om vrienden te bezoeken in het kader van oudjaar. U kwam dan eveneens naar België (zie 'rapport de frontière', d.d. 29 januari 2024, in uw administratief dossier). Dat u ook hier aanhaalde dat u vertelde wat uw broer u zei te zeggen, volstaat niet.

In het licht van al voorgaande moet worden besloten dat u uw identiteit noch uw reisweg heeft aangetoond en ook geen overtuigende verklaringen ter rechtvaardiging hiervoor weet aan te geven. Het vermoeden ontstaat dan ook dat hier om welke reden dan ook bepaalde informatie doelbewust achterwege wenst te houden. Dit alles doet dan ook reeds afbreuk aan uw gehele geloofwaardigheid.

Dit terzijde, ook uw overige verklaringen laten niet toe te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde.

Wat de problemen betreft omwille waarvan u Irak zou hebben verlaten blijkt dat u zich integraal steunt op dezelfde elementen als deze aangehaald door uw broer, i.c. de problemen tussen uw vader en oom in het kader van een erfeniskwestie én de viervoudige moord gepleegd door uw oom op uw familieleden. In hoofde van uw broer oordeelde de Commissaris-generaal echter dat hij er niet in geslaagd is het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, aan te tonen, en dit gelet op zijn ongeloofwaardige en onaannemelijke verklaringen. Gezien u zich, wat deze feiten betreft, integraal steunt op dezelfde motieven als uw broer en geen andere eigen motieven aanhaalt, kan ook in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Er kan bovendien volstaan met een verwijzing naar de uitgebreide motivering, zoals weergegeven in de beslissing genomen in hoofde van uw broer. Deze beslissing luidt als volgt :

" Naast voorgaande dient voorts te worden opgemerkt dat u hoe dan ook niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde Irak te hebben verlaten uit vrees voor uw oom Mohamed die op 5 oktober 2024 uw hele familie, i.c. uw vader, moeder, broer H. en zus Z., vermoordde en dit na een decennialange twist tussen hem en uw vader omtrent een erfenis. Uw oom zou ook op zoek zijn naar u en uw zus T. daar jullie de enige overgebleven zijn en hij, indien ook jullie overlijden, hij de enige overgebleven erfgenaam is. Dient hier allereerst te worden vastgesteld dat u, wat de aangehaalde feiten betreft, niet verder komt dan het uiten van blote beweringen die u op geen enkele manier weet te staven. U kan geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voorleggen ter staving van het huis dat uw vader en oom samen zouden geërfd hebben noch van de moorden die uw oom op 5 oktober 2024 zou gepleegd hebben. Wat de eigendomspapieren van de woning betreft, verklaarde u dat u wel papieren heeft die aantonen dat een deel van jullie is, maar deze liggen bij uw oom M.. U kan deze dus niet voorleggen (zie CGVS p. 17). Dient hier te worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat uw oom M. de enige zou zijn die papieren inzake erfenis / verdeling van de woning in zijn bezit heeft. Er kan immers vanuit gegaan worden dat ingeval van een erfenis alle betrokken partijen in het bezit worden gesteld van enig (officieel) document waaruit hun geërfde deel duidelijk blijkt. Zeker ook gelet op het feit dat uw vader en oom samen het huis zouden geërfd hebben nog voor u geboren werd én u uw hele leven lang, zijnde 24 jaar, met uw ouders, broers en zussen, in die betreffende woning woonde, kan er in alle redelijkheid verwacht worden dat ook uw vader toch in het bezit moet geweest zijn van enig stuk waaruit blijkt dat hij wel degelijk recht had in deze woning te verblijven. Dat u dan geen mogelijkheid zou hebben om hiervan enig bewijs voor te leggen kan niet worden aangenomen. U verklaarde immers zelf uitdrukkelijk dat uw vriend en buurman, N., nadat uw familieleden om het leven kwamen, de mogelijkheid had gewoon uw woning binnen te gaan en er de paspoorten van u en uw zus mee te nemen (zie CGVS p. 18). Dat N. dan niet eveneens de mogelijkheid zou hebben (gehad) om eveneens stukken inzake de erfeniskwestie mee te nemen, is weinig aannemelijk. Bovendien kan er in alle redelijkheid van uitgegaan worden dat zaken zoals een erfenis ergens bij een officiële instantie geregistreerd staan. Dat u dan ook op geen enkele manier de mogelijkheid zou hebben, desnoods via via, een tastbaar begin van bewijs aangaande deze erfenis en het bewijs van jullie gedeeltelijke eigendom van de woning, te verkrijgen kan ook maar moeilijk worden aangenomen. In elk geval blijkt uit niets dat u hiertoe pogingen ondernam. Het enige wat u aanhaalde was dat u uw oom F., de broer van uw moeder, onlangs vroeg om langs te gaan bij M. met een vraag hem de overlijdensaktes en eigendomsakte te bezorgen (zie CGVS p. 17). Hier mag het dan wel ten zeerste verbazen dat uw zus T., wanneer zij werd gevraagd naar haar maternale ooms, verklaarde dat ze maar één maternale oom heeft, Ah. genaamd (zie CGVS T., p. 6). U verklaarde dan weer dat uw moeder drie broers heeft. Geen van de drie bleek Ah. te heten (zie CGVS p. 15). Dat uw vader en oom aldus daadwerkelijk samen een woning erfden, toont u hoe dan ook niet aan.

Wat de moorden betreft, kan u evenmin enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs voorleggen. De kopieën van de drie overlijdensaktes die u voorlegde kunnen in deze niet als overtuigend begin van bewijs worden beschouwd (zie infra). Bovendien kunnen uw verklaringen aangaande de feiten die zich voordeden, maar weinig overtuigen. U verklaarde dat uw oom en vader al decennialang problemen kenden omwille van deze erfenis. De zaken zouden herhaaldelijk geëscaleerd zijn maar konden telkens weer bedaard worden doordat uw vader en / of oom elkaar zelf weer gingen opzoeken en het bijlegden of middels tussenkomst van anderen. De laatste drie à vier jaar waren er ook geregeld echte ruzies, discussies tussen hen beide maar ook deze werden uiteindelijk telkens weer opgelost. Sinds 2024 bedreigde uw oom meermaals uw vader en diens gezin met de dood. Op 5 oktober 2024 zou uw oom dan uw familie hebben vermoord. Het mag vooreerst wel verbazen dat uw oom in oktober 2024 plots tot zo'n daad zou zijn overgegaan, dit terwijl de situatie tussen hem en uw vader al minstens 24 jaar gaande was en voorheen nooit verder ging dan het vragen naar zijn geld en ruzies en discussies die uiteindelijk altijd

weer werden bijgelegd. Uit uw verklaringen blijkt overigens ook niet dat uw vader van zijn kant op een gegeven moment toch een financiële tegemoetkoming deed of met een of andere tussenoplossing uw oom tegemoet diende te komen. De zaak kabbelde gewoon decennialang voort, zonder meer. Dat uw oom dan uiteindelijk zomaar op 5 oktober 2024 uw hele familie zou vermoord hebben, staat in schril contrast met zijn gedragingen in de decennia voordien. Bovendien is het opmerkelijk dat uw zus hier verklaarde, in tegenstelling tot u, dat uw oom de laatste maanden voor hij uw familie zou gedood hebben, herhaaldelijk poogde uw vader aan te vallen (zie CGVS T. p. 7 en 8). Uzelf had het enkel over discussies en een grimmige sfeer. Over (pogingen) tot fysiek geweld, repte u met geen woord. Voorts is het ook wel toevallig dat u en uw zus op het moment dat de feiten zich zouden hebben voorgedaan niet thuis waren. Nochtans zou uw oom ook jullie willen vermoorden zodat er geen begunstigden van uw vaders deel van de erfenis meer in leven zijn en hij de erfenis dan volledig zou kunnen claimen (CGVS p. 16). Het mag dan wel verbazen dat uw oom net zou langsgesproken zijn op een moment dat u en uw zus niet thuis waren. Bovendien was u naar uw werk en uw zus naar school, wat toch twee normale, dagelijkse activiteiten zijn waarvan uw oom weet moet gehad hebben en aldus had kunnen voorzien dat jullie niet thuis zouden zijn.

U verklaarde dat u op 5 oktober 2024 gebeld werd door uw vriend en buurman, N., met de boodschap dat uw oom zonet uw familie had gedood in jullie woning. Hij raadde u aan niet terug naar huis te komen omdat de situatie bijzonder gevaarlijk was. U gevraagd hoe N. wist dat uw oom uw familie had gedood toen hij u belde, haalde u aan dat hij schoten had gehoord en uw oom zag wegvluchten. U erop gewezen dat dit nog geenszins aantoonde dat uw oom uw familie ook effectief had gedood, gaf u toe dat N. dit inderdaad zo dacht. N. wist immers van de problemen tussen uw vader en oom af (zie CGVS p. 9). U ging hierop direct uw zus ophalen, dook onder bij een vriend en vertrok vijf dagen later uit Irak. Het hoeft geen betoog dat dit weinig ernstig is. Immers, uit het loutere feit dat N. weet had van de problemen tussen uw oom en vader en hij uw oom zag wegvluchten uit uw woning, kan niet zonder meer worden afgeleid dat uw oom uw familie in koelen bloede vermoordde. Blijkt bovendien dat uw oom direct nadat hij de woning verliet zou teruggekeerd zijn met de politie en de ambulance (zie CGVS p. 9). Uzelf heeft nimmer nog enige stappen gezet om u naar de woning te begeven en /of pogingen ondernomen u te vergewissen van wat er gebeurde. U contacteerde zelfs de politie niet, maar zou pas de dag nadien naar het politiekantoor gegaan zijn. U wilde eerst uw zus in veiligheid brengen (zie CGVS p.10). Het hoeft geen betoog dat het een het ander geenszins uitsluit. Dat u enerzijds direct besloot onder te duiken, uit vrees voor uw oom, maar er dan geen graten in zag u de dag nadien nog gewoon in het openbaar te begeven naar het politiekantoor, mag ook al verbazen. Uw zus verklaarde hier bovendien dat u, in de periode dat jullie ondergedoken zaten bij uw vriend, overdag soms voor een aantal uren wegging. Waar u heen ging wist ze niet, maar ook hieruit blijkt geenszins dat u zich uit schrik onder de radar hield (zie CGVS p. 10). Bij de politie zou u klacht hebben proberen indienen tegen uw oom maar daar zou u vernomen hebben dat uw oom zelf reeds klacht indiende tegen 'onbekenden'. U kon geen klacht indienen omdat uw oom, gezien hijzelf een klacht had ingediend, geen verdachte was (zie CGVS p. 10). Ook dit kan maar moeilijk worden aangenomen. Immers, eenieder kan een klacht indienen. Het is vervolgens aan de politie en/ of gerechtelijke instanties om verder uit te zoeken in hoeverre de klacht de waarheid bevat. U dan gevraagd of er een onderzoek gebeurde door de politie naar de feiten en naar wat uw oom hen had verteld, moest u het antwoord schuldig blijven. Blijkt dat u hiernaar niet meer heeft geïnformeerd. U heeft alles gewist en wou de pagina omdraaien (zie CGVS p. 10). Dit is toch wel een heel opmerkelijke uitspraak voor iemand wiens familie juist zou zijn vermoord. Dat u voorts ook uit schrik door uw oom te worden gedood niet verder informeerde naar een eventueel onderzoek (zie CGVS p. 10), houdt ook geen steek. Juist gezien uw beweerde vrees voor uw oom had u er alle belang bij de zaak op te volgen en eventueel de nodige stappen te zetten zodat u en uw zus de nodige bescherming zouden kunnen krijgen tegen uw oom. U heeft evenmin gepoogd bij een ander politiekantoor uw verhaal te laten horen en een klacht tegen uw oom in te dienen. Ze zouden u toch terug doorverwijzen naar het kantoor waar u al langsging (zie CGVS p. 11), zo stelde u. Deze blote bewering kan u geenszins hardmaken. U haalde verder nog aan dat de politie niets kon doen omdat u geen getuigen had om uw klacht tegen uw oom te staven (zie CGVS p. 10). U had ook geen bewijs, daarom werd uw klacht minder serieus genomen (zie CGVS p. 11). Ook dit kan om verschillende redenen niet weerhouden worden. N. die wel getuige was van uw oom die wegvluchtte, zou niet hebben willen getuigen uit schrik. Echter, uit wat u liet optekenen waren nog tal van andere personen aanwezig. Toen N. de schoten hoorde en naar buiten vluchtte, hadden zich nog allerlei andere mensen verzameld aan de deur, zo verklaarde u (zie CGVS p. 9). U er dan op gewezen dat er toch mogelijkheid was om via deze andere omstanders getuigen te vinden, paste u uw verklaringen aan en beweerde u dat er niemand aanwezig was toen N. uw oom zag wegvluchten. De overige aanwezigen kwamen pas later opdagen (zie CGVS p. 11). U voegde er vervolgens nog aan toe dat niemand bereid was om te getuigen. Blijkt evenwel dat u hierover niemand heeft gecontacteerd (zie CGVS p. 11 en 12). U heeft verder, tot op heden, ook geen advocaat gecontacteerd om de zaak op te volgen en / of u eventueel bij te staan om gerechtigheid te krijgen voor uw familie (zie CGVS p. 12). Dat u voorts geen

klacht kon indienen omdat u geen bewijs had, snijdt voorts ook geen hout in het licht van uw verklaringen dat uw oom dan wel klacht zou hebben kunnen indienen. Naar wat u beweerde diende hij klacht in 'tegen onbekenden', wat dan logischerwijs ook zonder enig bewijs zal geweest zijn. U dan nog gevraagd waarom uw oom zijn klacht meer gewicht zou hebben dan uw klacht, kwam u niet verder dan op te merken dat uw oom de broer is van uw vader (zie CGVS p. 11). Waarom dit dan meer zou betekenen dan de klacht die u, de zoon, wilde indienen, is geenszins duidelijk.

Wat ook maar moeilijk kan begrepen worden is dat de politie, nadat zij uw familie vermoord zouden aangetroffen hebben in de woning, op geen enkel moment zouden geprobeerd hebben u te bereiken of contacteren. Als uitleg stelde u dat de politie dit nooit doet ingeval van familiale problemen (zie CGVS p. 14). Dit mag wel verbazen gezien u beweerde dat de politie op de hoogte was van de feiten doordat uw oom klacht ging indienen tegen onbekenden, en beweerde dat uw familie gedood was door een militie (zie CGVS p. 9), waardoor het hier dus, in ogen van de politie bezwaarlijk om een 'familiale aangelegenheid' ging. De door u voorgelegde kopieën van de overlijdensaktes kunnen ook niet weerhouden worden als tastbaar en overtuigend begin van bewijs van de door u aangehaalde feiten. Vooreerst betreffen het ook allemaal louter foto's van de betreffende aktes en kan de authenticiteit ook van deze stukken niet worden nagegaan. Bovendien kan nogmaals worden herhaald dat alle documenten in Irak makkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden. De stukken worden ook niet voorgelegd in het kader van een waarachtig relaas. De manier waarop u deze stukken verkreeg, is toch ook opmerkelijk. U smeekte uw oom F. deze te gaan halen bij uw oom Mohamed waarna hij u foto's van de aktes doorstuurde. De overlijdensakte van H., die u middels de mail van 31 januari 2025 overmaakte, was initieel kwijt maar werd blijkbaar teruggevonden en alsnog overgemaakt (zie CGVS Mu. p. 7). Kan hier vooreerst nogmaals in herinnering gebracht worden dat u en uw zus elkaar tegenspraken wat betreft deze oom F. (zie supra). Dat uw oom Mohamed voorts zomaar zou bereid zijn deze aktes te bezorgen aan uw oom F., zonder dat hij zich hierbij blijkbaar vragen stelde waarom F. dit nodig had, en F. u dan de foto's van deze stukken daags voor het onderhoud en twee dagen na uw onderhoud voor het CGVS kon overmaken, is ook wel toevallig (zie CGVS p. 5 en 8). Uit de foto's van de overlijdensaktes kan hoogstens worden afgeleid dat uw vader, moeder, zus en broer, voor zover het al zou vaststaan dat het hier uw familieleden betreft, quod non, om het leven kwamen door kogels. Jullie familieband kan op geen enkele manier uit deze aktes blijken noch blijkt uit deze aktes dat zij werden vermoord door uw oom en dit in het kader van een erfeniskwestie. Dat u er tot slot ook geen graten in zag om u nog tot tweemaal toe buitenshuis te begeven om de Turske visa aan te vragen en af te halen (zie CGVS p. 18), toont verder aan dat u niet ondergedoken zat en kost wat kost wilde vermijden dat uw oom u ergens zou aantreffen, zoals u wil laten uitschijnen. Dit doet, in combinatie met al voorgaande, dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw beweerde asielrelaas en vermeende vrees.

Tot slot, doch niet in het minst kan nog worden gewezen op de quasi totale onwetendheid van uw zus aangaande de gehele zaak. Uw zus verklaarde dat u werd gebeld door een vriend, jullie buurman, met de boodschap dat uw familie gedood werd. Wie deze buurman was en hoe hij heet, wist ze niet. Hoe deze buurman wist dat uw oom uw familie gedood had, wist ze niet. Evenmin bleek ze te weten of uw familie in de woning om het leven kwam, dan wel later overleed. Ze had totaal geen idee wat er die dag gebeurde en hoe jullie familie om het leven kwam. Evenmin wist uw zus of uw familieleden ergens naartoe werden gebracht en of hun lichamen onderzocht werden. Op de vraag of er een onderzoek gebeurde door de politie moest ze eveneens het antwoord schuldig blijven. Evenmin bleek ze te weten of uw familie begraven werd. Of jullie oom jullie poogde te contacteren na de dood van uw ouders, kon ze ook niet zeggen. Uw zus kon enkel aangeven dat ze door u op school werd opgehaald en dat jullie een aantal dagen bij een vriend van u verbleven. Deze vriend kon ze niet bij naam noemen. Verder heeft uw zus totaal geen idee wat u nog ondernam van stappen in de dagen na de moorden en voor jullie vertrek uit Irak om u omtrent de zaak te informeren. Ook over de reden waarom u, na uw vertrek uit Irak, geen stappen zette om de zaak op te volgen of alsnog een klacht tegen uw oom in te dienen, heeft uw zus geen enkele weet. Tot slot heeft uw zus ook totaal geen idee wat er dan nu ondertussen met jullie woning in Irak gebeurde (zie CGVS T. p. 5, 6 en 7). Uw zus haar onwetendheid is toch opmerkelijk daar deze betrekking heeft op de kern van jullie relaas. Dat zij amper iets lijkt te weten van de hele zaak en ook amper tot geen vragen lijkt te hebben gesteld omtrent hetgeen met uw familie gebeurde, doet verder dan ook de nodige vragen rijzen. In het licht van al het voorgaande mag het duidelijk zijn dat u niet heeft weten te overtuigen dat uw familie daadwerkelijk op 5 oktober 2024 door uw oom, in het kader van een probleem rond een erfeniskwestie, werd vermoord en u en uw zus op heden nog steeds het risico lopen door uw oom te zullen worden gedood.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bij de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in

Irak worden het rapport UNHCR international protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq van januari 2024 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/policy/countrypos/unhcr/2024/en/147247> of <https://www.refworld.org>) en de EUAA Country Guidance Note: Iraq van november 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraq-november-2024> of <https://euaa.europa.eu/asylumknowledge/country-guidance>) in rekening genomen. Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Iraakezen elk nauwgezet te worden onderzocht, dit in het licht van enerzijds de door de verzoeker verstrekte bewijselementen en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst erop dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van een situatie van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet worden gehouden met de volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methoden en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers de provincie ontvluchten als gevolg van het gewapende conflict. De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Er wordt ook rekening gehouden met andere indicatoren, in eerste instantie bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de bovengenoemde indicatoren niet volstaan om het reële risico voor burgers te beoordelen. Uit een grondig onderzoek van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds 2013 grotendeels wordt bepaald door de opkomst van en de strijd tegen Islamitische Staat (IS), en sinds de zomer van 2020 door het conflict tussen de Turkse strijdkrachten en verschillende gewapende groeperingen (zoals de PKK) in het noorden van het land (zie de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update), beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifirak.veiligheidssituatie20230426.pdf>; en het EUAA Country of Origin Report Iraq: security situation van mei 2024, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202405EUAACOIRReportIraqSecuritySituation.pdf> of <https://www.cgra.be/nl>). Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact hiervan in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Er moet bijgevolg niet alleen rekening worden gehouden met de huidige situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio waar u vandaan komt. Zuid-Irak omvat de provincies Babil, Basra, Thi Qar, Karbala, Maysan, Muthanna, Najaf, Qadisiyah en Wasit. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw regio van herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Basra te worden beoordeeld. Volgens de beschikbare informatie hebben de Iraakse autoriteiten de controle over Zuid-Irak. De Iraqi Security Forces (ISF) en de Popular Mobilisation Forces (PMF) zijn in alle provincies aanwezig. De stammencultuur is sterk verankerd in de zuidelijke provincies van Irak. Lokale clans spelen dan ook een belangrijke rol in alle aspecten van de samenleving in Zuid-Irak. Met uitzondering van het noorden van de provincie Babil werden de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks getroffen door het offensief van Islamitische Staat in juni 2014 in Centraal Irak. De Popular Mobilisation Forces (PMF) rekruteerden niettemin veel jongeren om tegen IS te vechten in de centraal-iraakse provincies. Van zijn kant heeft IS verschillende operaties uitgevoerd in de zuidelijke provincies van het land. Zelfs na de militaire overwinning op IS blijven de PMF sterk aanwezig in het zuiden van het land. IS is vrijwel afwezig in heel Zuid-Irak. Zijn activiteiten beperken zich grotendeels tot het noorden van de provincie Babil en slechts een klein aantal veiligheidsincidenten kan aan de organisatie worden toegeschreven. Deze incidenten vinden voornamelijk plaats in en rond de stad Jurf al-Nasr (voorheen Jurf al-Shakhr) in het noorden van de provincie Babil. Ze zijn gericht tegen de PMF en ISF, die op hun beurt regelmatig efficiënte operaties uitvoeren om de activiteiten van IS te ondermijnen. Nadat de stad in 2014 werd heroverd op IS werd de soennitische bevolking verdreven door sjiiitische milities. De sjiiitische milities die Jurf al-Nasr controleren, hebben de stad volledig afgesloten voor buitenstaanders. Bijgevolg kan de soennitische bevolking uit de stad nog altijd niet terugkeren. Het geweld in Zuid-Irak is voornamelijk tribaal of crimineel van aard. Het gaat met name om geschillen tussen of binnen stammen, druggerelateerde criminaliteit en geweld als gevolg van eerwraak. De Iraakse

autoriteiten hebben een joint operation command opgezet om het geweld van stammen en milities in te dammen. Hoewel de autoriteiten hierbij op moeilijkheden stuiten, blijft het aantal burgerdoden beperkt. Het geweld van de sjiitische milities in het zuiden van Irak is vooral doelgericht. Sjiitische milities zijn ook betrokken bij smokkel en andere criminele praktijken. Iedereen die hen in de weg staat, wordt bedreigd en geïntimideerd. Omdat de autoriteiten de betrokkenheid van de milities bij dergelijke zaken niet durven te onderzoeken, wordt het geweld soms tribaal genoemd. In Zuid-Irak worden er ook regelmatig aanslagen met IED's (improvised explosive devices) en raketten gepleegd op konvooien van de internationale coalitie. Deze aanvallen zijn een gevolg van de geopolitieke spanningen tussen de Verenigde Staten en Iran. Over het algemeen vallen er geen burgerslachtoffers. Amerikaanse strijdkrachten voeren ook aanvallen uit op door Iran gesteunde milities. Over het algemeen bleven het totale aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers dat ze veroorzaakten, vrij laag in Zuid-Irak in de periode van 1 februari 2023 tot 31 maart 2024. Sinds 2011 zijn er regelmatig betogingen in de zuidelijke provincies van Irak. Deze betogingen richten zich op het gebrek aan werk, de corruptie, de slechte kwaliteit van de openbare diensten en de problemen met de watervoorziening in het zuiden van Irak. Net als in Bagdad vonden er sinds 1 oktober 2019 in alle zuidelijke provincies massale betogingen tegen de regering plaats. De verschillende veiligheidsactoren in Zuid-Irak reageerden op een gewelddadige en disproportionele manier op deze betogingen, soms met dodelijke gevolgen. De uitbraak van de COVID-19-pandemie in maart 2020 en de terugtrekking van de steun van de sadristen riepen de betogingen tijdelijk een halt toe maar deze werden in 2020 op kleinere schaal hervat. In 2022 en gedurende 2023 vonden er ook (soms gewelddadige) protestacties plaats in verschillende steden in het Zuid-Irak. Hoewel bij deze betogingen regelmatig gewonden vielen, was het aantal geregistreerde doden zeer laag. Ook los van betogingen kunnen actievoerders en activisten het slachtoffer worden van ernstige mensenrechtenschendingen. Het geweld dat in de context van de betogingen wordt gepleegd, is echter doelgericht en maakt geen deel uit van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, d.w.z. een situatie waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat tegenover gewapende organisaties staan of waarin twee of meer gewapende organisaties elkaar bestrijden. Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in zijn arrest van 14 januari 2020 in de zaak D. et al. tegen Roemenië (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds zijn arresten in de zaken J.K. et al. tegen Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. tegen België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidstoestand in Irak niet van die aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou vormen. In de "country Guidance" van november 2024 wordt gesteld dat het willekeurig geweld in de provincie Basra een zodanig laag niveau heeft bereikt dat er over het algemeen geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 15(c) van de Kwalificatierichtlijn. In het kader van de appreciatiemarge waarover ze beschikt, is de commissaris generaal, na een grondig onderzoek van de beschikbare informatie en rekening houdend met de bovenstaande vaststellingen, tot de conclusie gekomen dat er momenteel voor de burgers van provincie Basra geen reëel risico bestaat, het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict. Er bestaat momenteel voor burgers geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980. U hebt geen informatie verstrekt waaruit het tegendeel blijkt."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3n 48/4, § 2, a) en b), 48/6, § 1, eerste lid en 48/6, § 5, a), b) en c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van de hoorplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

2.2. In een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het EVRM, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van de hoorplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

2.3. Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zij wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de

door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Verzoekster verklaart dat haar ouders, broer en zus door haar oom werden vermoord in het kader van een erfeniskwestie tussen deze oom en haar vader. Voor de samenvatting van verzoeksters vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoekster niet wordt betwist.

6.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan verzoeksters vluchtrelaas. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden als volgt:

“Zo moet allereerst worden vastgesteld dat u uw identiteit noch uw reisweg heeft aangetoond aan de hand van enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs. U reisde het land binnen op 29 december 2024 met een vervalste Griekse reispas voor erkende vluchtelingen en een vervalste Griekse verblijfsvergunning, beiden op naam van Hu.A., Iraakse nationaliteit, geboren op 7 februari 2004 te Bagdad. U reisde met documenten die niet uw echte gegevens bevatten, zoals later bleek uit uw verklaringen afgelegd in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Uw broer regelde alles (zie interview DVZ vraag 1 en vraag 32).

U verklaarde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming T.A.S.S.E.F., van Irakese nationaliteit, geboren op 16 maart 2005 te Basra, te zijn (zie bijlage 25 + interview DVZ vraag 1 en 2 en CGVS p. 3). U had in Irak wel een identiteitskaart maar u weet niet waar deze nu is. Mogelijks ligt deze nog thuis in Basra. U had tevens een paspoort, maar dit werd door uw broer verscheurd in het vliegtuig (zie CGVS p. 9 en 10).

Dat u niet zou weten waar uw nationale kaart is, is weinig ernstig. U was de dag dat u voor de laatste keer thuis was immers op school. U dook vervolgens direct onder en keerde niet meer terug naar huis. Voor zover u weet ligt uw nationale kaart nog thuis in Basra, zo beweerde u (zie CGVS p. 9). Dit is weinig aannemelijk en strookt bovendien niet met wat uw broer verklaarde. Uit wat uw broer verklaarde lieten jullie de identiteitskaarten achter bij zijn vriend waar jullie onderdoken. Hij beweerde verder dat zijn vriend nog langsging in jullie woning nadat uw familie zou zijn gedood om jullie paspoorten op te halen. Nergens haalde hij aan dat ook jullie nationale kaarten nog thuis lagen (zie CGVS Mu., p. 17 en 18). Dit doet ten zeerste vermoeden dat u dus uw nationale kaart dan ook wel degelijk bij u had wanneer u de laatste keer uw huis verliet. Dat u en uw broer elkaar tegenspreken over waar de nationale kaarten nu zijn, is niet ernstig en doet vermoeden dat jullie deze kaarten dan ook om een of andere reden achterhouden. Dat uw broer na het interview bij de DVZ alsook voor het CGVS een kopie van uw (alsook zijn) nationale kaart via mail overmaakte, kan hier geen ander licht op werpen. Een kopie is immers makkelijk via allerhande knip-en plakwerk te manipuleren en de authenticiteit kan op geen enkele manier worden nagegaan. Blijkt daarenboven uit de beschikbare informatie dat in Irak alle stukken makkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden, waardoor hun bewijswaarde sowieso quasi nihil is.

Dat u bovendien bij uw aankomst en nadat u door de politie bij uw binnenkomst werd aangehouden en verhoord, weigerde te antwoorden op de u gestelde vragen en geen enkele informatie wilde verschaffen, komt uw geloofwaardigheid ook niet ten goede. U had immers toen de mogelijkheid om op dat moment uw, naar u thans beweert, ware identiteit weer te geven. Wanneer u dan uiteindelijk wel besloot te praten, beweerde u in eerste instantie dan ook weer een Palestijnse te zijn (zie ‘rapport de frontière’, d.d. 29 december 2024 in uw administratief dossier). U herhaalde meermaals dat u van niets weet en dat uw broer u had gezegd wat u moest zeggen (zie CGVS p. 12). Het mag duidelijk zijn dat dit geen afbreuk doet aan voorgaande. Bovendien kan uit het feit dat u en uw broer duidelijk afspraken wat te zeggen ingeval van een controle duidelijk jullie intentie om de autoriteiten te misleiden, worden afgeleid.

Enig ander tastbaar en overtuigend begin van bewijs ter staving van uw identiteit legde u niet voor. Dat u geen mogelijkheid heeft alsnog een dergelijk bewijs voor te leggen, toont u evenmin aan. Uw broer verklaarde dat hij de originele identiteitskaarten achterliet bij zijn vriend A. in Irak (zie supra). Hij zou hem opdracht gegeven hebben de kaarten weg te gooien daar jullie deze toch niet meer nodig hebben (zie CGVS Mu. p. 17). Het hoeft geen betoog dat dit maar moeilijk kan worden aangenomen. Immers, dat u zonder enige garantie over hoe de reis door Europa zou verlopen en zonder zekerheid te hebben over het verkrijgen van een verblijfsvergunning in een ander land dan jullie land van herkomst, direct zou beslissen dat de identiteitskaarten mogen vernield worden ‘omdat deze toch niet meer nodig zijn’, is, zeker gezien uw broer later ook jullie paspoorten zou vernietigd hebben (zie infra), niet ernstig. Dat er aldus geen mogelijkheid zou zijn om de originele nationale kaart alsnog te verkrijgen en voor te leggen, wordt niet aangenomen.

Zoals hoger aangehaalde legde u ook uw paspoort niet voor. Uw broer verscheurde dit in het vliegtuig. U weet niet waarom (zie interview DVZ vraag 25 en CGVS p. 10). Deze uitleg is dermate stereotiep dat dit

niet wordt aangenomen door het CGVS. In navolging van wat hierboven werd aangehaald kan ook hier worden opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat jullie / uw broer zonder enige garantie aangaande de uitkomst van jullie reis naar Europa jullie originele Iraakse identiteitsstukken zomaar zou hebben vernietigd.

Het paspoort is nochtans van essentieel belang temeer daar dit document niet alleen informatie aangaande iemand identiteit doch ook aangaande de uitreis, reisbewegingen, eventuele verblijven elders en eventuele verblijfsvergunningen ginds, bevat. Kan hier bijkomend nog worden opgemerkt dat u tijdens het onderhoud bij de politie, d.d. 29 december 2024, na uw binnenkomst in België en aanhouding omdat u met valse documenten reisde, uiteindelijk verklaarde dat u naar Nederland en Frankrijk kwam om vrienden te bezoeken in het kader van oudjaar. U kwam dan eveneens naar België (zie 'rapport de frontière', d.d. 29 januari 2024, in uw administratief dossier). Dat u ook hier aanhaalde dat u vertelde wat uw broer u zei te zeggen, volstaat niet.

In het licht van al voorgaande moet worden besloten dat u uw identiteit noch uw reisweg heeft aangetoond en ook geen overtuigende verklaringen ter rechtvaardiging hiervoor weet aan te geven. Het vermoeden ontstaat dan ook dat hier om welke reden dan ook bepaalde informatie doelbewust achterwege wenst te houden. Dit alles doet dan ook reeds afbreuk aan uw gehele geloofwaardigheid.

Dit terzijde, ook uw overige verklaringen laten niet toe te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde.

Wat de problemen betreft omwille waarvan u Irak zou hebben verlaten blijkt dat u zich integraal steunt op dezelfde elementen als deze aangehaald door uw broer, i.c. de problemen tussen uw vader en oom in het kader van een erfeniskwestie én de viervoudige moord gepleegd door uw oom op uw familieleden. In hoofde van uw broer oordeelde de Commissaris-generaal echter dat hij er niet in geslaagd is het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, aan te tonen, en dit gelet op zijn ongeloofwaardige en onaannemelijke verklaringen. Gezien u zich, wat deze feiten betreft, integraal steunt op dezelfde motieven als uw broer en geen andere eigen motieven aanhaalt, kan ook in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Er kan bovendien volstaan met een verwijzing naar de uitgebreide motivering, zoals weergegeven in de beslissing genomen in hoofde van uw broer. Deze beslissing luidt als volgt :

" Naast voorgaande dient voorts te worden opgemerkt dat u hoe dan ook niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde Irak te hebben verlaten uit vrees voor uw oom Mohamed die op 5 oktober 2024 uw hele familie, i.c. uw vader, moeder, broer H. en zus Z., vermoordde en dit na een decennialange twist tussen hem en uw vader omtrent een erfenis. Uw oom zou ook op zoek zijn naar u en uw zus T. daar jullie de enige overgebleven zijn en hij, indien ook jullie overlijden, hij de enige overgebleven erfgenaam is. Dient hier allereerst te worden vastgesteld dat u, wat de aangehaalde feiten betreft, niet verder komt dan het uiten van blote beweringen die u op geen enkele manier weet te staven. U kan geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voorleggen ter staving van het huis dat uw vader en oom samen zouden geërfd hebben noch van de moorden die uw oom op 5 oktober 2024 zou gepleegd hebben. Wat de eigendomspapieren van de woning betreft, verklaarde u dat u wel papieren heeft die aantonen dat een deel van jullie is, maar deze liggen bij uw oom M.. U kan deze dus niet voorleggen (zie CGVS p. 17). Dient hier te worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat uw oom M. de enige zou zijn die papieren inzake erfenis / verdeling van de woning in zijn bezit heeft. Er kan immers vanuit gegaan worden dat ingeval van een erfenis alle betrokken partijen in het bezit worden gesteld van enig (officieel) document waaruit hun geërfde deel duidelijk blijkt. Zeker ook gelet op het feit dat uw vader en oom samen het huis zouden geërfd hebben nog voor u geboren werd én u uw hele leven lang, zijnde 24 jaar, met uw ouders, broers en zussen, in die betreffende woning woonde, kan er in alle redelijkheid verwacht worden dat ook uw vader toch in het bezit moet geweest zijn van enig stuk waaruit blijkt dat hij wel degelijk recht had in deze woning te verblijven. Dat u dan geen mogelijkheid zou hebben om hiervan enig bewijs voor te leggen kan niet worden aangenomen. U verklaarde immers zelf uitdrukkelijk dat uw vriend en buurman, N., nadat uw familieleden om het leven kwamen, de mogelijkheid had gewoon uw woning binnen te gaan en er de paspoorten van u en uw zus mee te nemen (zie CGVS p. 18). Dat N. dan niet eveneens de mogelijkheid zou hebben (gehad) om eveneens stukken inzake de erfeniskwestie mee te nemen, is weinig aannemelijk. Bovendien kan er in alle redelijkheid van uitgegaan worden dat zaken zoals een erfenis ergens bij een officiële instantie geregistreerd staan. Dat u dan ook op geen enkele manier de mogelijkheid zou hebben, desnoods via via, een tastbaar begin van bewijs aangaande deze erfenis en het bewijs van jullie gedeeltelijke eigendom van de woning, te verkrijgen kan ook maar moeilijk worden aangenomen. In elk geval blijkt uit niets dat u hiertoe pogingen ondernam. Het enige wat u aanhaalde was dat u uw oom F., de broer van uw moeder, onlangs vroeg om langs te gaan bij M. met een vraag hem de overlijdensaktes en eigendomsakte te bezorgen (zie CGVS p. 17). Hier mag

het dan wel ten eerste verbazen dat uw zus T., wanneer zij werd gevraagd naar haar maternale ooms, verklaarde dat ze maar één maternale oom heeft, Ah. genaamd (zie CGVS T., p. 6). U verklaarde dan weer dat uw moeder drie broers heeft. Geen van de drie bleek Ah. te heten (zie CGVS p. 15). Dat uw vader en oom aldus daadwerkelijk samen een woning erfden, toont u hoe dan ook niet aan.

Wat de moorden betreft, kan u evenmin enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs voorleggen. De kopieën van de drie overlijdensaktes die u voorlegde kunnen in deze niet als overtuigend begin van bewijs worden beschouwd (zie infra). Bovendien kunnen uw verklaringen aangaande de feiten die zich voordeden, maar weinig overtuigen. U verklaarde dat uw oom en vader al decennialang problemen kenden omwille van deze erfenis. De zaken zouden herhaaldelijk geëscaleerd zijn maar konden telkens weer bedaard worden doordat uw vader en / of oom elkaar zelf weer gingen opzoeken en het bijlegden of middels tussenkomst van anderen. De laatste drie à vier jaar waren er ook geregeld echte ruzies, discussies tussen hen beide maar ook deze werden uiteindelijk telkens weer opgelost. Sinds 2024 bedreigde uw oom meermaals uw vader en diens gezin met de dood. Op 5 oktober 2024 zou uw oom dan uw familie hebben vermoord. Het mag vooreerst wel verbazen dat uw oom in oktober 2024 plots tot zo'n daad zou zijn overgegaan, dit terwijl de situatie tussen hem en uw vader al minstens 24 jaar gaande was en voorheen nooit verder ging dan het vragen naar zijn geld en ruzies en discussies die uiteindelijk altijd weer werden bijgelegd. Uit uw verklaringen blijkt overigens ook niet dat uw vader van zijn kant op een gegeven moment toch een financiële tegemoetkoming deed of met een of andere tussenoplossing uw oom tegemoet diende te komen. De zaak kabbelde gewoon decennialang voort, zonder meer. Dat uw oom dan uiteindelijk zomaar op 5 oktober 2024 uw hele familie zou vermoord hebben, staat in schril contrast met zijn gedragingen in de decennia voordien. Bovendien is het opmerkelijk dat uw zus hier verklaarde, in tegenstelling tot u, dat uw oom de laatste maanden voor hij uw familie zou gedood hebben, herhaaldelijk poogde uw vader aan te vallen (zie CGVS T. p. 7 en 8). Uzelf had het enkel over discussies en een grimmige sfeer. Over (pogingen) tot fysiek geweld, repte u met geen woord. Voorts is het ook wel toevallig dat u en uw zus op het moment dat de feiten zich zouden hebben voorgedaan niet thuis waren. Nochtans zou uw oom ook jullie willen vermoorden zodat er geen begunstigden van uw vaders deel van de erfenis meer in leven zijn en hij de erfenis dan volledig zou kunnen claimen (CGVS p. 16). Het mag dan wel verbazen dat uw oom net zou langsgesproken zijn op een moment dat u en uw zus niet thuis waren. Bovendien was u naar uw werk en uw zus naar school, wat toch twee normale, dagelijkse activiteiten zijn waarvan uw oom weet moet gehad hebben en aldus had kunnen voorzien dat jullie niet thuis zouden zijn.

U verklaarde dat u op 5 oktober 2024 gebeld werd door uw vriend en buurman, N., met de boodschap dat uw oom zonet uw familie had gedood in jullie woning. Hij raadde u aan niet terug naar huis te komen omdat de situatie bijzonder gevaarlijk was. U gevraagd hoe N. wist dat uw oom uw familie had gedood toen hij u belde, haalde u aan dat hij schoten had gehoord en uw oom zag wegvluchten. U erop gewezen dat dit nog geenszins aantoont dat uw oom uw familie ook effectief had gedood, gaf u toe dat N. dit inderdaad zo dacht. N. wist immers van de problemen tussen uw vader en oom af (zie CGVS p. 9). U ging hierop direct uw zus ophalen, dook onder bij een vriend en vertrok vijf dagen later uit Irak. Het hoeft geen betoog dat dit weinig ernstig is. Immers, uit het loutere feit dat N. weet had van de problemen tussen uw oom en vader en hij uw oom zag wegvluchten uit uw woning, kan niet zonder meer worden afgeleid dat uw oom uw familie in koelen bloede vermoordde. Blijkt bovendien dat uw oom direct nadat hij de woning verliet zou teruggekeerd zijn met de politie en de ambulance (zie CGVS p. 9). Uzelf heeft nimmer nog enige stappen gezet om u naar de woning te begeven en /of pogingen ondernomen u te vergewissen van wat er gebeurde. U contacteerde zelfs de politie niet, maar zou pas de dag nadien naar het politiekantoor gegaan zijn. U wilde eerst uw zus in veiligheid brengen (zie CGVS p.10). Het hoeft geen betoog dat het een het ander geenszins uitsluit. Dat u enerzijds direct besloot onder te duiken, uit vrees voor uw oom, maar er dan geen graten in zag u de dag nadien nog gewoon in het openbaar te begeven naar het politiekantoor, mag ook al verbazen. Uw zus verklaarde hier bovendien dat u, in de periode dat jullie ondergedoken zaten bij uw vriend, overdag soms voor een aantal uren wegging. Waar u heen ging wist ze niet, maar ook hieruit blijkt geenszins dat u zich uit schrik onder de radar hield (zie CGVS p. 10). Bij de politie zou u klacht hebben proberen indienen tegen uw oom maar daar zou u vernomen hebben dat uw oom zelf reeds klacht indiende tegen 'onbekenden'. U kon geen klacht indienen omdat uw oom, gezien hijzelf een klacht had ingediend, geen verdachte was (zie CGVS p. 10). Ook dit kan maar moeilijk worden aangenomen. Immers, eenieder kan een klacht indienen. Het is vervolgens aan de politie en/ of gerechtelijke instanties om verder uit te zoeken in hoeverre de klacht de waarheid bevat. U dan gevraagd of er een onderzoek gebeurde door de politie naar de feiten en naar wat uw oom hen had verteld, moest u het antwoord schuldig blijven. Blijkt dat u hiernaar niet meer heeft geïnformeerd. U heeft alles gewist en wou de pagina omdraaien (zie CGVS p. 10). Dit is toch wel een heel opmerkelijke uitspraak voor iemand wiens familie juist zou zijn vermoord. Dat u voorts ook uit schrik door uw oom te worden gedood niet verder informeerde naar een eventueel onderzoek (zie CGVS p. 10), houdt ook geen steek. Juist gezien uw beweerde vrees voor uw oom had u er alle belang bij de zaak op te volgen en eventueel de nodige

stappen te zetten zodat u en uw zus de nodige bescherming zouden kunnen krijgen tegen uw oom. U heeft evenmin gepoogd bij een ander politiekantoor uw verhaal te laten horen en een klacht tegen uw oom in te dienen. Ze zouden u toch terug doorverwijzen naar het kantoor waar u al langsging (zie CGVS p. 11), zo stelde u. Deze blote bewering kan u geenszins hardmaken. U haalde verder nog aan dat de politie niets kon doen omdat u geen getuigen had om uw klacht tegen uw oom te staven (zie CGVS p. 10). U had ook geen bewijs, daarom werd uw klacht minder serieus genomen (zie CGVS p. 11). Ook dit kan om verschillende redenen niet weerhouden worden. N. die wel getuige was van uw oom die wegluchtte, zou niet hebben willen getuigen uit schrik. Echter, uit wat u liet optekenen waren nog tal van andere personen aanwezig. Toen N. de schoten hoorde en naar buiten vluchtte, hadden zich nog allerlei andere mensen verzameld aan de deur, zo verklaarde u (zie CGVS p. 9). U er dan op gewezen dat er toch mogelijkheid was om via deze andere omstanders getuigen te vinden, paste u uw verklaringen aan en beweerde u dat er niemand aanwezig was toen N. uw oom zag wegluchtten. De overige aanwezigen kwamen pas later opdagen (zie CGVS p. 11). U voegde er vervolgens nog aan toe dat niemand bereid was om te getuigen. Blijkt evenwel dat u hierover niemand heeft gecontacteerd (zie CGVS p. 11 en 12). U heeft verder, tot op heden, ook geen advocaat gecontacteerd om de zaak op te volgen en / of u eventueel bij te staan om gerechtigheid te krijgen voor uw familie (zie CGVS p. 12). Dat u voorts geen klacht kon indienen omdat u geen bewijs had, snijdt voorts ook geen hout in het licht van uw verklaringen dat uw oom dan wel klacht zou hebben kunnen indienen. Naar wat u beweerde diende hij klacht in 'tegen onbekenden', wat dan logischerwijs ook zonder enig bewijs zal geweest zijn. U dan nog gevraagd waarom uw oom zijn klacht meer gewicht zou hebben dan uw klacht, kwam u niet verder dan op te merken dat uw oom de broer is van uw vader (zie CGVS p. 11). Waarom dit dan meer zou betekenen dan de klacht die u, de zoon, wilde indienen, is geenszins duidelijk.

Wat ook maar moeilijk kan begrepen worden is dat de politie, nadat zij uw familie vermoord zouden aangetroffen hebben in de woning, op geen enkel moment zouden geprobeerd hebben u te bereiken of contacteren. Als uitleg stelde u dat de politie dit nooit doet ingeval van familiale problemen (zie CGVS p. 14). Dit mag wel verbazen gezien u beweerde dat de politie op de hoogte was van de feiten doordat uw oom klacht ging indienen tegen onbekenden, en beweerde dat uw familie gedood was door een militie (zie CGVS p. 9), waardoor het hier dus, in ogen van de politie bezwaarlijk om een 'familiale aangelegenheid' ging. De door u voorgelegde kopieën van de overlijdensaktes kunnen ook niet weerhouden worden als tastbaar en overtuigend begin van bewijs van de door u aangehaalde feiten. Vooreerst betreffen het ook allemaal louter foto's van de betreffende aktes en kan de authenticiteit ook van deze stukken niet worden nagegaan. Bovendien kan nogmaals worden herhaald dat alle documenten in Irak makkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden. De stukken worden ook niet voorgelegd in het kader van een waarachtig relaas. De manier waarop u deze stukken verkreeg, is toch ook opmerkelijk. U smeekte uw oom F. deze te gaan halen bij uw oom Mohamed waarna hij u foto's van de aktes doorstuurde. De overlijdensakte van H., die u middels de mail van 31 januari 2025 overmaakte, was initieel kwijt maar werd blijkbaar teruggevonden en alsnog overgemaakt (zie CGVS Mu. p. 7). Kan hier vooreerst nogmaals in herinnering gebracht worden dat u en uw zus elkaar tegenspraken wat betreft deze oom F. (zie supra). Dat uw oom Mohamed voorts zomaar zou bereid zijn deze aktes te bezorgen aan uw oom F., zonder dat hij zich hierbij blijkbaar vragen stelde waarom F. dit nodig had, en F. u dan de foto's van deze stukken daags voor het onderhoud en twee dagen na uw onderhoud voor het CGVS kon overmaken, is ook wel toevallig (zie CGVS p. 5 en 8). Uit de foto's van de overlijdensaktes kan hoogstens worden afgeleid dat uw vader, moeder, zus en broer, voor zover het al zou vaststaan dat het hier uw familieleden betreft, quod non, om het leven kwamen door kogels. Jullie familieband kan op geen enkele manier uit deze aktes blijken noch blijkt uit deze aktes dat zij werden vermoord door uw oom en dit in het kader van een erfeniskwestie. Dat u er tot slot ook geen graten in zag om u nog tot tweemaal toe buitenshuis te begeven om de Turske visa aan te vragen en af te halen (zie CGVS p. 18), toont verder aan dat u niet ondergedoken zat en kost wat kost wilde vermijden dat uw oom u ergens zou aantreffen, zoals u wil laten uitschijnen. Dit doet, in combinatie met al voorgaande, dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw beweerde asielrelaas en vermeende vrees.

Tot slot, doch niet in het minst kan nog worden gewezen op de quasi totale onwetendheid van uw zus aangaande de gehele zaak. Uw zus verklaarde dat u werd gebeld door een vriend, jullie buurman, met de boodschap dat uw familie gedood werd. Wie deze buurman was en hoe hij heet, wist ze niet. Hoe deze buurman wist dat uw oom uw familie gedood had, wist ze niet. Evenmin bleek ze te weten of uw familie in de woning om het leven kwam, dan wel later overleed. Ze had totaal geen idee wat er die dag gebeurde en hoe jullie familie om het leven kwam. Evenmin wist uw zus of uw familieleden ergens naartoe werden gebracht en of hun lichamen onderzocht werden. Op de vraag of er een onderzoek gebeurde door de politie moest ze eveneens het antwoord schuldig blijven. Evenmin bleek ze te weten of uw familie begraven werd. Of jullie oom jullie poogde te contacteren na de dood van uw ouders, kon ze ook niet zeggen. Uw zus kon enkel aangeven dat ze door u op school werd opgehaald en dat jullie een aantal dagen bij een vriend van u verbleven. Deze vriend kon ze niet bij naam noemen. Verder heeft uw zus

*totaal geen idee wat u nog ondernam van stappen in de dagen na de moorden en voor jullie vertrek uit Irak om u omtrent de zaak te informeren. Ook over de reden waarom u, na uw vertrek uit Irak, geen stappen zette om de zaak op te volgen of alsnog een klacht tegen uw oom in te dienen, heeft uw zus geen enkele weet. Tot slot heeft uw zus ook totaal geen idee wat er dan nu ondertussen met jullie woning in Irak gebeurde (zie CGVS T. p. 5, 6 en 7). Uw zus haar onwetendheid is toch opmerkelijk daar deze betrekking heeft op de kern van jullie relaas. Dat zij amper iets lijkt te weten van de hele zaak en ook amper tot geen vragen lijkt te hebben gesteld omtrent hetgeen met uw familie gebeurde, doet verder dan ook de nodige vragen rijzen. In het licht van al het voorgaande mag het duidelijk zijn dat u niet heeft weten te overtuigen dat uw familie daadwerkelijk op 5 oktober 2024 door uw oom, in het kader van een probleem rond een erfeniskwestie, werd vermoord en u en uw zus op heden nog steeds het risico lopen door uw oom te zullen worden gedood.
[...]"*

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoekster er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft zij slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te onkrachten.

Vooreerst merkt de Raad op dat waar verzoekster in haar verzoekschrift betoogt als volgt:

“Verzoeker verklaart tijdens zijn verhoor voor het Commisariaat voor Vluchtelingen en Staatslozen dat hij oprecht vreest voor een terugkeer aangezien hij met ernstige gezondheidsproblemen kampt zoals hij omschreef tijdens het verhoor en er geen correcte verzorging in Marokko zou mogelijk zijn.”,

niet kan worden ingezien waar zij het over heeft. Verzoekster maakte geen enkele melding van ernstige gezondheidsproblemen en laat na deze te duiden en/of te staven in het kader van onderhavig beroep. Evenmin kan worden ingezien waarom verzoekster verwijst naar een verzorging voor deze vermeende gezondheidsproblemen in Marokko, aangezien zij verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, zodat haar verzoek om internationale bescherming ten aanzien van Irak dient te worden beoordeeld.

Waar verzoekster verder stelt dat zij niet voldoende tijd had om stukken te bekomen (verzoekschrift, p. 6: *“Dat verzoeker niet in de mogelijkheid was om na de beslissing van de RVV zo snel stukken nog kon bijbrengen.”*; verzoekschrift, p. 7: *“Dat verzoeker zelf niet de nodige tijd kreeg of in de onmogelijkheid was om zo snel bijkomende stukken bij te brengen.”*), dient erop gewezen dat verzoekster reeds op 2 januari 2025 om internationale bescherming verzocht, dat de beslissing van de commissaris-generaal van 6 februari 2025 door de Raad werd vernietigd en dat de thans bestreden beslissing dateert van 6 maart 2025. Intussen heeft verzoekster bijna drie maanden de tijd gehad om eventuele stukken ter staving van haar verzoek om internationale bescherming te vergaren. Dit klemt des te meer daar verzoekster nalaat concreet te duiden welke bijkomende stukken zij nog zou willen voorleggen en op welke wijze deze stukken een ander licht zouden (kunnen) werpen op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing. Dergelijk verweer is geenszins ernstig.

Waar verzoekster verder betoogt dat: *“Zijn thuisland verlaten en internationale bescherming in een onbekend land zoeken is geen droom van de gewone mens.”*, beperkt verzoekster zich louter tot het aanhalen van een vrees voor vervolging. De Raad wijst er echter op dat dit op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen – ook al moet niet bewezen worden dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden – en verzoekster dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. Verzoekster blijft hier echter in gebreke, zoals op omstandige en pertinente wijze wordt gemotiveerd in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing. Waar verzoekster betoogt dat: *“De motivering is beperkt tot een zinnetje dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat er een persoonlijke vrees voor vervolging is of er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de definitie van subsidiaire*

bescherming.”, blijkt uit een lezing van de voormelde motieven uit de bestreden beslissing dat de motivering van de commissaris-generaal zich geenszins beperkt tot een zinnetje.

Voor het overige komt verzoekster in onderhavig verzoekschrift niet verder dan het herhalen van en volharden in haar vluchtrelaas en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen op zich allerminst kan worden beschouwd als een dienstig verweer tegen de voormelde motieven uit de bestreden beslissing.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoekster er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief en rechtsplegingsdossier, zijn pertinent en correct en worden, daar zij door verzoekster niet op dienstige wijze worden weerlegd, in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

6.3. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoekster en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

6.4. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

6.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoekster, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “*reëel risico*” loopt. Het begrip “*reëel risico*” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

7.3. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Irak zou hebben gekend.

7.4. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest Elgafaji waar het Hof van Justitie van de Europese Unie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de provincie Basra geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift stelt als volgt:

“Dat verzoeker vanuit het gesloten centrum geen documenten kan voorleggen en pas later een aanvraag deed in het kader van de subsidiaire bescherming omdat hij dit niet wist en deze procedure nog niet kende.”,

dient erop gewezen dat een verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet zowel een vraag om erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van dezelfde wet bevat, als een vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet. Temeer daar verzoekster reeds in het kader van zijn voorgaande beroepsprocedure werd geconfronteerd met de motivering van de commissaris-generaal inzake de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het geenszins ernstig om in onderhavig verzoekschrift te beweren dat verzoekster geen kennis had van de procedure die tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus kan leiden. Verzoekster laat bovendien na concreet te duiden welke bijkomende documenten zij in het kader van haar vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus nog zou willen voorleggen en/of op welke wijze deze documenten op de motivering in de bestreden beslissing een ander licht zouden (kunnen) werpen. Dergelijk verweer is geenszins ernstig.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoekster geen persoonlijke omstandigheden aantoont die tot gevolg hebben dat zij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

7.5. Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Irak een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend vijftientig door:

S. HUENGES WAJER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER